

Một thời - ĐI MÂY VỀ GIÓ

Dương Xuân

Con mưa mùa hè ập xuống nơi thành phố thân thương West Palm Beach, south Florida, là nơi chúng tôi sinh sống qua hơn năm mươi năm ròng rã, những hạt mưa nặng trĩu như trút hết nỗi lòng của trời đất trong một condo nhỏ bé nằm ven biển Đại Tây Dương, tiếng gió thổi rít qua khe cửa sổ làm không gian thêm phần sinh động, tôi nhìn ra bên ngoài xuyên qua ô cửa lập loè những hạt mưa u buồn khơi dậy những cảm xúc trong cuộc sống phiến muộn, những nỗi buồn vui trong cuộc đời và qua ánh đèn mờ ảo trong căn phòng nhỏ làm xúc động ảnh hưởng đến trái tim già nua của con người đang dần vật qua những năm tháng vất vả nhọc nhằn nơi xứ người.

Tôi sinh ra giữa thời tao loạn quay cuồng trong cỗ máy chiến tranh, tuổi trẻ miền Nam thời thập niên 1960 thường trải qua nhiều tâm trạng khác nhau, song chung quy vẫn là nỗi buồn chiến tranh, là niềm khắc khoải về số phận cay nghiệt của kiếp người là cái vô nghĩa của cuộc sống trước sự hủy diệt của súng đạn và cuồng vọng của con người có lúc buồn phiền trầm tư mặc tưởng bỏ hết mọi thứ ngay cả bản thân, từ hoàn cảnh xã hội, đời sống ảnh hưởng đến chiến tranh tôi tình nguyện vào quân ngũ suốt tám năm “đi mây về gió” ngày ngày làm bạn với không gian, bay bổng vào không trung để được thoả mãn ước mơ trở thành người phi công lịch lãm hào hoa và luôn tạo cho mình một phong cách hào hùng độc đáo, người phi công thật dũng cảm khi chiến đấu trên vòm trời cao bao la vô tận và khi trở về mặt đất luôn luôn lịch lãm tỏ ra hào hoa trước bóng dáng người đẹp, ước mơ và tâm niệm đó bao phủ cả một bầu trời hoa mộng và yêu thương, ngày đó là cả một khung trời nắng hồng tuổi thanh niên, suốt tám năm quân ngũ vui nhiều hơn buồn, may mắn nhiều hơn rủi ro. Tuổi trẻ mang nặng nhiệt huyết với quê hương, với dân tộc. Tôi cảm thấy hài lòng và thoả chí tang bồng những năm tháng của thời phi công.

“Ước mơ rằng từ khi tung nhịp cánh, tình ta yêu thương là gió nhân tình của mây”

Trong cuộc đời quân ngũ có biết bao kỷ niệm, biết bao ký ức tưởng chừng sẽ đeo dai dẳng cùng ta suốt cả cuộc đời. Nhưng dưới lớp bụi vô tình của thời gian, ký ức rồi sẽ phai nhạt, kỷ niệm rồi sẽ nhạt nhòa trong quên lãng. Nếu ta không lưu chúng lại trên những trang giấy chân tình để cùng san sẻ cho nhau nghe, với lòng trân quý những quá khứ đáng yêu, đáng thương đó dù chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp, cũng để trang trải những nỗi lòng trắc ẩn của con người.

Năm mươi năm đủ để một thế hệ sinh ra và già nua, nhưng chưa chắc đã đủ để một dân tộc chữa lành những vết thương đau và thù hận của chiến tranh. Hãy để những đứa trẻ sinh ra sau chiến tranh và lớn lên với trái tim bao la rộng mở, thay vì gánh trên vai những hận thù của thế hệ trước. Chính ta phải có bổn phận nói rõ cho con cháu nên lấy thương yêu, chứ không phải hận thù bù đắp những lỗi lầm của những người đi trước có như thế mới hàn gắn được những đổ vỡ lớn lao trong quá khứ, Sau năm mươi năm chúng ta không còn nghĩ về bên thắng, bên thua mà chỉ nghĩ chúng ta và những người lãnh đạo đã làm được gì cho đất nước, cho dân tộc. Tôi nhớ từng chi tiết không gian và thời gian, chắc chắn suốt cuộc đời còn lại nó vẫn theo tôi như một kỷ niệm đau buồn nhưng rất trân quý và oai hùng. Cuộc chiến kéo dài hai mươi năm hàng triệu binh sĩ cả hai bên đã nằm xuống hy sinh cho tổ quốc, hàng triệu người dân vô tội đã chết vì súng đạn, vì đói khát, vì sợ hãi, vì căm thù... hậu quả đưa người dân Việt Nam vào cảnh đau thương và khốn cùng, vận nước điêu linh thế hệ chúng ta chẳng may phải gánh chịu.

Sau cơn đại hồng thủy ngày ba mươi tháng tư năm một ngàn chín trăm bảy mươi lăm ập xuống, miền Nam lần lượt gần bốn triệu người Việt đã lưu vong ra hải ngoại để từ đó một thế hệ mới đã

hình thành và đã làm rạng danh cho dòng giống Việt Nam. Như một niềm hãnh diện chung của tất cả những người Việt Nam Ty nạn cộng sản trên toàn thế giới, mà ngày nay người hải ngoại thường gọi là hậu duệ Việt Nam Cộng Hoà, chúng sẽ là những người nối tiếp cha chú, chúng lớn lên hấp thụ văn hoá, phong tục, tập quán của bản xứ, được lan toả khắp thế giới về mọi phương diện của giới trẻ hải ngoại, đồng thời cũng đề khẳng định rằng chỉ có dưới bầu trời tự do dân chủ mà nhân phẩm của con người được tôn trọng, tất cả sự thành công của người Việt Nam sẽ là những viên kim cương quý giá của nhân loại.

Thấm thoát hơn năm mươi năm trôi qua, nhìn lại quãng đời thanh xuân. Tôi hãnh diện đã đóng góp và chia sẻ những thăng trầm trong giai đoạn lịch sử, kể từ ngày Miền Nam bị bức tử rơi vào chế độ chủ nghĩa xã hội, cả nước đã bị một bức màn sắt bao trùm, một dấu mốc lịch sử mà cả dân tộc Việt Nam không bao giờ quên. Một sự kiện kinh hoàng cả miền Nam tự do không còn nũa đau xót thay cho những anh hùng tử sĩ đã vì tổ quốc mà hy sinh, người lính VNCH vì lý tưởng mà chiến đấu rồi phải buông súng đầu hàng một cách tức tưởi, nhiều tướng lãnh và anh em binh sĩ phản uất trước nỗi đau thương của đất nước đã tuần tiết, hành động hy sinh của họ cuộn vào hồn thiêng sông núi sẽ được lịch sử ghi lại cho những thế hệ sau. Xin tưởng nhớ và vinh danh những anh hùng đã nằm xuống cho cuộc chiến Việt Nam.

Như một thoáng mây bay với tuổi đời chồng chất, mái tóc đã ngả màu sương khói kỷ ức của một thời chinh chiến giờ đây lập lờ như ánh mắt hoá châu. Mơ ước thật nhiều tưởng chừng như vô hạn, nhưng cuối đời ngậm ngùi nhìn lại chẳng có là bao! tới một lúc nào đó con người nên đến với thế nhân bằng những nụ cười, hãy cười với nhau bằng tâm hồn, mở tất cả các cánh cửa với tấm lòng thân thiện, nhân ái hãy chào nhau dù chỉ gặp một lần, biết đâu ngày mai không còn cơ hội để gặp, không còn dịp để gọi nhau nụ cười. Nếu lạc quan và trang bị nụ cười trao với mọi người nỗi đau sẽ giảm đi héo úa phai dần, nụ cười chính là son phấn trang điểm cho tuổi già.

Chúng ta nên nhớ rằng, không có một triều đại nào, không có một chế độ chính trị nào mà tồn tại vĩnh cửu cả, chỉ có đất nước và dân tộc mới trường tồn và vĩnh cửu. Cho nên chúng ta luôn luôn hướng về đất nước và dân tộc, chúng ta mong đất nước thanh bình và tiến lên ngang tầm văn minh của nhân loại hay nói khác hơn đất nước thuộc về toàn dân không thuộc về một cá nhân hay một đảng phái, chính trị nào, nên những người lãnh đạo đất nước phải lấy ý kiến của toàn dân, giống như nhà Trần khi chống ngoại xâm phải qua ý kiến toàn dân, qua hội nghị Diên Hồng, họp các bô lão trên toàn đất nước lấy ý kiến toàn dân, năm 1824 tại kinh thành Thăng Long Thượng Hoàng Trần Nhân Tông trưng cầu dân ý “Nên hoà hay nên chiến, đồng thanh nên chiến”.

Tôi năm nay ngoài tám bó chậm rãi nhẹ nhàng tay chân run rẩy bước ra khỏi condo nhỏ bé đang nép mình yên tĩnh bên bờ biển Đại Tây Dương, đang nghe rõ tiếng gió rít qua những tầng cây xanh tươi ngoai sân, hoà quyện cùng mùi nước biển thoang thoảng trong không khí, như đang lặng lẽ nhớ lại chuyện huyền thoại ngày ấy, những câu chuyện tâm tình thâm đằm, những kỷ ức xa xưa sẽ vẫn giữ mãi trong lòng. Giữa trưa hè bầu trời xanh thẳm vài cụm mây trắng lang thang trên cao, ánh nắng mùa hè xuyên qua cành lá, gió đưa nhẹ cành cây làm bóng nắng lung linh nhảy múa. Tôi vẫn thương nhớ thầm kín, những năm tháng chiến đấu của một chàng phi công trực thăng trẻ tuổi thời chinh chiến./.

Dương Xuân - hè 2025

* Giới thiệu người viết: Nguyễn Trà bút hiệu Dương Xuân sinh năm 1945 tại làng Dương Xuân, xã Triệu Phước, quận Triệu Phong, tỉnh Quảng Trị, vào học ở Huế (1961-1968) gia nhập quân đội Việt Nam Cộng Hòa năm 1968, tốt nghiệp hoa tiêu trực thăng ở Hoa Kỳ năm 1970 phục vụ phi

đoàn Hoàng Ung Kinghawk 239 (1970-1975) Sư Đoàn I Không Quân Đà Nẵng. Cuối năm 1972 lên Trung Úy giữ chức phi đội phó phi đội Gunship. Đầu năm 1975 đặc cách lên Đại Úy nhiệm chức. Định cư tại Hoa Kỳ năm 1975. Tại Hoa Kỳ giữ nhiều chức vụ: Tổng thư ký Hội Ái Hữu KQ D/FW TX (1988-1991) hội trưởng chùa Lộc Uyển (2000-2010) Chủ Tịch Cộng Đồng (2011-2013) Hội Trưởng Hội Cựu Chiến Sĩ (2013-2022) Trưởng ban vận động và xây dựng Đài Tưởng Niệm Việt Mỹ Nam Florida (2023...) Chủ tịch hội đồng đại biểu Nam Florida (2024...) vợ và 3 con đang hưu trí tại Nam Florida, USA.

